

Arrest

**nr. 164 663 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, X, alias X, X, alias X, alias X, alias X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 5 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in de nota als volgt weergegeven:

“Op 17.03.2008 diende verzoekende partij in België een asielaanvraag in. Op 04.08.2008 weigerde het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 19.08.2008 diende verzoekende partij tegen deze beslissing hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV). Bij arrest nr. 25.406 van 30.03.2009 werd dit beroep door de RVV verworpen.

Op 22.12.2008 werd verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf maanden wegens diefstal. Op 28.04.2009 werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielaanvraag gegeven (bijlage 13qq). Op 18.08.2009 diende verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 26.01.2010 weigerde het CGVS hem zowel de vluchtelingen- als de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 02.12.2009 werd verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen. Op 07.12.2009 werd verzoekende partij vrijgelaten. Op 15.12.2009 diende verzoekende partij een derde asielaanvraag in. Op 01.02.2010 deed hij echter afstand van deze asielaanvraag. Op 08.06.2010 werd verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 16.12.2010 diende verzoekende partij een vierde asielaanvraag in. Op 10.02.2011 werd geweigerd deze asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 04.11.2011 diende verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in. Op 06.12.2011 werd geweigerd deze asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 20.01.2012 diende verzoekende partij een zesde asielaanvraag in. Op 01.02.2012 werd geweigerd deze asielaanvraag in overweging te nemen (bijlage 13quater).

Op 24.04.2012 werd verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen wegens diefstal.

Op 24.05.2012 werd verzoekende partij vrijgelaten.

Op 13.07.2012 werd door Zwitserland, overeenkomstig artikel 16.1.c van de Dublin 11 - Verordening, een terugnameverzoek gericht aan België. Op 17.07.2012 verklaarde verwerende partij zich akkoord met de terugname van verzoeker. Op 17.08.2012 werd verzoekende partij gerepatrieerd naar België.

Op 19.09.2012 werd verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 7 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 07.11.2012 werd verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 4 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 12.11.2012 werd verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 29.01.2013 werd verzoekende partij onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Gent wegens diefstal.

Op 3 .01.201 werd de door verzoekende partij op 27.04.2009 (met actualisatie op 23.10.2011 en 06.11.2011), overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Op 10.04.2013 werd verzoekende partij door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 06.08.2013 werd een eerste schrijven verstuurd naar de Mongoolse ambassade ten einde een doorlaatbewijs te bekomen voor verzoekende partij.

Op 09.08.2013 werd aan verzoekende partij, overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, tweede en derde lid, artikel 74/14 § 3, 3° en artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Dit is de bestreden beslissing.

Op 20.08.2013 werd verzoekende partij overgebracht van de gevangenis te Gent naar het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas."

Uit een aanvulling van het administratief dossier ter gelegenheid van de terechtzitting blijkt dat de feiten als volgt kunnen worden aangevuld:

Op 21 december 2013 werd verzoeker gerepatrieerd. Hij keerde midden 2014 terug naar België en diende op 28 augustus 2014 een asielaanvraag in. Aangezien hij geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor verhoor in het kader van deze asielaanvraag, werd hij geacht hiervan afstand te hebben gedaan. Verzoeker heeft ook een aanvraag om machtiging tot verblijf (9bis) ingediend op 19 september 2014. Deze aanvraag werd zonder voorwerp verklaard op 26 november 2014.

Op 8 augustus 2015 werd verzoeker opgepakt bij een winkeldiefstal en op 9 augustus 2015 werd hij opgesloten in de gevangenis te Turnhout.

Het in de aanhef van dit arrest vermelde bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 8 augustus 2013 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering

In uitvoering van de beslissing van de Minister van/van de gemachtigde van de minister van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [G.V.], wordt aan de persoon die verklaart zich [M.B.] te noemen, geboren op [...], en welke verklaart van Mongoolse nationaliteit te zijn, alias [...], het bevel gegeven om ten laatste op [...] het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië", tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1 wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3 wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3, 3^e: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal voor kortstondig gebruik, feit waarvoor hij op 19.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden, aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.11.2012 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden, aan gewone diefstal als dader, feit waarvoor hij op 10.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

- Kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal voor kortstondig gebruik, feit waarvoor hij op 19.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden, gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.11.2012 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden, gewone diefstal als dader, feit waarvoor hij op 10.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal voor kortstondig gebruik, feit waarvoor hij op 19.09.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden, aan gewone diefstal, feit waarvoor hij op 12.11.2012 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden, aan gewone diefstal als dader, feit waarvoor hij op 10.04.2013 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maanden

Overwegende dat betrokkene, ondanks de waarschuwingen die hem door het gerecht werden gegeven, volhardt in de criminaliteit en dat er daarom een ernstig en actueel risico bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde,

Het gebrek aan wil tot verbetering motiveert de toepassing van een termijn van 8 jaar voor het inreisverbod.(...)”.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ratione temporis op. Zij verwoordt deze als volgt:

“Het verzoekschrift werd te laat ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis.

Het verzoekschrift tot nietigverklaring is namelijk gericht tegen de beslissing dd. 08.08.2013 waarbij aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering werd gegeven. De kennisgeving van deze beslissing gebeurde op 09.08.2013.

Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is.

Het tweede lid van artikel 39/57 bepaalt echter:

“Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht. ”

Op 09.08.2013 werd de bestreden beslissing ter kennis van verzoekende partij gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 10.08.2013 over vijftien dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift is evenwel slechts ingediend op 05.09.2013 en is bijgevolg laattijdig.”

2.2. Artikel 39/57, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering; (...)”

2.3. Uit deze bewoordingen blijkt dat de beroepstermijn in principe dertig dagen bedraagt. Bij wijze van uitzondering bedraagt de beroepstermijn vijftien dagen indien het beroep wordt ingediend door een vreemdeling die op het ogenblik van de kennisgeving het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel, met name *“een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering”*. Deze uitzondering slaat dus enkel op vreemdelingen die op het ogenblik van de kennisgeving reeds worden vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet of die ter beschikking zijn gesteld van de regering op basis van een andere beslissing. De bewoordingen van de wet zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Uitzonderingen gelden strikt (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.528). Derhalve mag de uitzondering van de verkorte beroepstermijn niet worden uitgebreid tot de vreemdeling die een kennisgeving van een beslissing krijgt waarin een maatregel tot vasthouding in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet besloten ligt, quod in casu. Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker

op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing betekend kreeg, reeds van zijn vrijheid was beroofd en zich bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet of die ter beschikking is gesteld van de regering, dit ingevolge een voorafgaande beslissing. Verzoeker beschikte over een beroepstermijn van dertig dagen en derhalve is zijn beroep tijdig ingesteld.

De exceptie dient te worden verworpen.

2.4. Het beroep is wel onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding met oog op verwijdering. Immers blijkt uit het feitenoverzicht dat verzoeker gerepatrieerd werd op 21 december 2013. Het betrokken bevel om het grondgebied te verlaten heeft derhalve uitvoering gehad, zodat verzoeker er geen nadeel meer van kan ondervinden. Voorts heeft de Raad geen rechtsmacht om kennis te nemen van een grief die is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Dat behoort namelijk tot de rechtsmacht van de raadkamer.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen het inreisverbod

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker op,

“Schending van

- Artikel 8 EVRM

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

- Het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing werd gemotiveerd als volgt: (...).

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., n° 167.411, 2 februari 2007; R.v.St, n° 154.954, 14 februari 2006); Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt ook in dat deze overheid bij het nemen van zijn beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het naleven van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden bekeken in het licht van de wettelijke grondslag.

Artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens stelt in het eerste lid "Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. "

Er is echter een beperking op dit recht, met name lid twee dat stelt:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

In de bestreden beslissing vermeldt de minister nooit het bestaan van een gezinssituatie. Nochtans moet deze situatie in rekening worden gebracht bij het nemen van een bevel tot het verlaten van het Rijk, en zeker wanneer deze gepaard gaat met een inreisverbod. Het inreisverbod werd bovendien vastgelegd op 8 jaar, wat een uitzonderlijk lange duur is. Het is maar zeer de vraag of deze inperking op het recht op respect voor het gezinsleven in verhouding staat met het te waarborgen legitieme doel. De minister laat echter na om hier enige motivering rond op te stellen.

Het middel dat er bij de motivatie van een inreisverbod rekening moet worden gehouden met de gezinssituatie werd door uw Raad nog aangehouden in zijn beslissing van 15 januari 2013 (R.v.St n° 95.142, 15 januari 2013). In die zaak ging het over een inreisverbod van 3 jaar en werd de gezinssituatie wel degelijk vermeld, maar niet op omstandige wijze. Uw Raad stelde:

"Ensuite, le Conseil observe que le motif repris ci-dessus, qui est le seul passage de la décision attaquée faisant référence à la vie familiale de la partie requérante, se rapporte, non pas à l'interdiction d'entrée, mais à la mesure d'éloignement" (vervolgens merkt de Raad op dat de hierboven genoemde redenen, die in de bestreden beslissing de enige passage uitmaken waar er verwezen wordt naar het

gezinsleven van verzoeker, niet te maken hebben met het inreisverbod, maar met de verwijderingsmaatregel)

In deze casus geldt de overweging van uw Raad des te meer, daar er in de hier bestreden beslissing helemaal geen vermelding wordt gemaakt van het gezinsleven. Dit terwijl er vroeger reeds een verzoekschrift werd overgemaakt, waarin verzoeker melding maakt van zijn gezinssituatie. Er was dus geen reden om de gezinssituatie van verzoeker niet te onderzoeken.

Het onderzoek is des te dringender, gezien verzoeker een kind heeft dat school loopt in België en verzoeker samen met zijn kind inwoont bij zijn zus en moeder. Dergelijke gezinssituatie, waaruit blijkt dat bij verzoeker het centrum van de belangen in België ligt, maant aan tot bijzondere voorzichtigheid bij het nemen van een dergelijke beslissing.

Het vereiste onderzoek heeft dus niet op zorgvuldige wijze plaatsgevonden waardoor de bestreden beslissing art. 8 EVRM schendt.

Het middel is ernstig.”

3.2. Verzoeker werpt onder meer de schending op van het zorgvuldigheidsbeginsel. Kernpunt van zijn betoog is dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod voor acht jaar geen rekening heeft gehouden met zijn minderjarige zoon die in het Rijk verblijft.

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.”* Er kan redelijkerwijze worden aanvaard dat de aanwezigheid van een minderjarige zoon in het Rijk een specifieke omstandigheid is waarmee rekening dient te worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad een minderjarige zoon heeft, namelijk P.B., geboren op 20 januari 2014. De zoon van verzoeker wordt echter niet vermeld op de bestreden beslissing, noch wordt naar diens aanwezigheid in het Rijk verwezen. Dit klemt aangezien blijkens het administratief dossier de verwerende partij op 30 januari 2013, dus zeven maanden vóór het treffen van de bestreden beslissing, aanvragen om verblijfsmachtiging die werden ingediend door verzoeker alsmede door een advocaat ten behoeve van zijn minderjarige zoon, in één beslissing had verworpen ten aanzien van verzoeker, waarbij deze laatste op de betrokken beslissing werd aangeduid als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon en waarbij een gemeenschappelijk adres voor beiden werd vermeld.

3.6. Verzoeker kan dan ook de verwachting koesteren dat de verwerende partij bij het opleggen van het inreisverbod van acht jaar rekening houdt met het feit dat verzoeker nog een minderjarige zoon heeft in België. Deze beoordeling dringt zich des te meer op gelet op het feit dat zich in het administratief dossier een afprint bevindt van een telefoongesprek dat op 20 augustus 2013 heeft plaatsgegrepen tussen twee ambtenaren van de verwerende partij, zijnde een ambtenaar van de centrale dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken en een ambtenaar van het centrum voor illegalen te Merksplas, “SA CIM”. Hierin wordt gesteld, *“Betrokkene is overgekomen van de gevangenis.(...). Betrokkene heeft een kind dat actueel verblijft bij de zus van betrokkene. Er wordt gevraagd wat met het kind zou moeten gebeuren. Kind kan/moet papa volgen. Moeder is momenteel niet in de picture. De soc ass heeft nog geen informatie indien betrokkene documenten heeft, (voor hem en/of voor zijn kind). De soc ass vraagt hoe het met het kind moet. Wat de regeling betreft mbt het kind betreft heeft Dienst Vreemdelingenzaken momenteel geen informatie. Besl Dienst Vreemdelingenzaken: opvolging dossier.”*

3.7. Uit het administratief dossier blijkt geen verder onderzoek. Ondanks dit alles treft de verwerende partij zeven maanden later de bestreden beslissing die een inreisverbod bevat, zonder dat er rekening wordt gehouden met de aanwezigheid van verzoekers minderjarige zoon in België, zelfs zonder dat deze nog maar wordt vermeld en wordt verzoeker alleen op 21 december 2013 verwijderd van het Belgisch grondgebied. Dat dit alles klemt blijkt ook uit de verklaringen van de verwerende partij ter terechtzitting dat intern binnen de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk door de “CID” werd opgemerkt dat bij een volgende verwijderingsmaatregel rekening dient te worden gehouden met verzoekers minderjarige zoon.

3.8. Er werd een schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond. Dit onderdeel van het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het is gericht tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA